

SLAVÍK ULETĚL A ZEMĚ SE V KLIDU TOČÍ DÁL

Hned v ten den, kdy agentura Musica Bohemica pořádající Českého slavíka oznámila, že se letos konat nebude, se mnou dělala živý telefonický rozhovor stanice Český rozhlas Plus. Právě na téma co si o tom myslím, jaký měl nebo má Slavík význam atd. Pokoušel jsem se vysvětlit, že ta anketa je pouze hra a do jisté míry (zdůrazňuji: do jisté míry, nechci nějak absolutizovat) hlavně boj managementů a fanklubů různých interpretů o to, který z nich je schopnější a dokáže lépe a účinněji své příznivce „zmobilizovat“. A že jestli Slavík bude nebo nebude je mi po pravdě řečeno lhostejné, stejně jako mi vždycky bývalo celkem ukradené, kdo v něm uspěl a kdo třeba překvapivě propadl. Na rozdíl od počtu reálně prodaných lístků na koncerty a nezkreslených čísel o prodejnosti nahrávek to totiž nemělo nezpochybnitelnou vypovídací hodnotu o skutečné popularitě dotyčných zpěváků, zpěvaček a skupin (a samozřejmě vůbec žádnou o nějaké umělecké kvalitě jejich tvorby). Redaktor Petr Fischer – mimochodem na ten rozhovor výborně připravený, což ne u všech novinářů bývá zvykem – se mnou moc nepolemizoval, jen když jsem řekl, že výsledky Slavíka obecně reflektují zatuchlost vnímání zdejší hudební scény ze strany přinejmenším některých fanoušků, decentně mě upozornil, že by se spíš hodilo slovo zatuhlost, že zatuchlost už je možná až moc expresivní (i když přesně takhle to neřekl). V tom přímém přenosu muselo tohle slovíčkaření každopádně působit kouzelně. Ovšem na druhou stranu jako znalec rozhlasové branže a sám léta aktivní moderátor chápu, že nejen s čerty, ale ani se členy vysílací rady někdy nejsou žádné žerty...

SLASH I URIÁŠI CHTĚJÍ ŽÍT SVŮJ SEN

Tak tomu říkám neuvěřitelná náhoda. 14. září vydali své další studiové album nezničitelní hardrockoví veteráni Uriah Heep. Fajn, proč ne? Dostalo název *Living The Dream* a nezní špatně. 21. září pak vyšla nová sólová deska kytaristy Slashe (samozřejmě opět se zpěvákem Mylesem Kennedym). Taký fajn, těšil jsem se na ni a nijak zvlášť mě určitě nezklamala. A co to má navzájem společného? To Slashovo elpíčko se totiž jmenuje... taký *Living The Dream*! Nevím, jestli se už někdy v minulosti stalo, že by

se během týdne objevila alba dvou významných světových rockových veličin s naprosto totožným názvem... Jak se s tím popasují například prodejci v gramoobchodech? Nemyslím jen ty kamenné, ostatně ty už skoro žádné nejsou, ale i ty internetové. Mimochodem, o tom, jak se ony nové počiny Uriášů a Slashe budou jmenovat a kdy vyjdou, se vědělo minimálně čtvrt roku dopředu. Nevěřím tomu, že by se to k jedné nebo druhé straně nedoneslo. Docela by mě interesovalo, jestli se třeba snažily nějak dohodnout... Zároveň ale vlastně o nic nejde, je to jen taková zajímavost, že ve dvou různých hlavách se v podstatě souběžně zrodila stejná myšlenka a téměř jistě nikdo nikoho nevykradl.

KORÁLŮV
ATOL

ŠPANĚLKY MÍSTO METALU ANEB JAK ZESTÁRNOUIT DŮSTOJNĚ

V kvintetu Alband najdete hned čtyři bývalé členy legendárního brněnského spolku Kern, včetně zpěváka Jaroslava Alberta Kronka. Ovšem zapomeňte na to, že by se snažili donekonečna exhumovat svoji dávnou slávu. Namísto nějakých hard & heavy halekaček totiž vyzývají ducha kultivované folkrockové (nebo spíš akusticky bigbítové?) muziky s chytrými texty a na své dlouho připravované druhé desce *Reziduum* tak činí s ještě větší nonšalancí a vkusem než na devět let staré překvapivé prvotině *Kalibrace smyslu*. Kdo by to byl do těchto muzikantů kdysi řekl... Ovšem mýlil by se ten, kdo by tyhle převážně už pány v letech (nic ve zlém!) podezíral z toho, že s přibývajícím věkem vyměkli a už na tvrdou hudbu prostě nestačí. Důkazem bylo před časem společné turné s Citronem, Alešem Brichtou a Milošem Dodem Doležalem, na kterém na chvíli zavzpomínali právě na zlaté časy Kernu, stejně jako nová kapela Mylions. S ní totiž kytarista Miroslav Horňák prezentuje své druhé, opět elektricky nabroušené já. Na světě je prozatím první EP.

A JEŠTĚ DVA DALŠÍ TIPY

Z jihomoravské metropole pochází také formace Nevermore & Kosmonaut, za níž se skrývá písničkář Michal Šimíček (to on je ten Kosmonaut) se svými spoluhráči. Povedená nahrávka *Bledě-modré město* ovšem zdaleka neobsahuje jen folk rock, žánrově se rozbíhá do různých dalších stran a úhrnem představuje hudebně příjemně barevnou a také obsahově zajímavou kolekci. Album je totiž koncepční a jde o poctu městu Brno, což ale naštěstí není pojato urputně doslovnou formou. V některých skladbách jsou ty brněnské realie přítomny spíš jen volně a v náznacích, díky čemuž pak celá kolekce nepůsobí nijak křečovitě a tematicky „předimenzovaně“.

Talentovaný kytarista Roman Hampacher kdysi začínal mj. s vrcholně technickým death metalem (Lykathea Aflame), prošel si i „keltským“ obdobím, kdy sekundoval Václavu Veselému v Irish Dew a Dobrohošti, aby postupně zakotvil především v jazzových a jazzrockových přístavištích (dříve Ůgor Stravinski Poetic Filharmony, nyní Khaomatic nebo již dlouho trvající spolupráce se zpěvačkou Janou Koubkovou). Prostřednictvím digitálního EP s názvem *Baritóny* však nastavuje zase trochu jinou tvář. S pomocí akustické barytonové kytary, loopování a efektů zhudebňuje pozoruhodné básně Mirky Hedbávné, které i sám zpívá. Křehká komorní hudba dozajista potěší především ty, kteří mají rádi třeba Vladimíra Václavka nebo Oldřicha Janotu, ale vřele ji doporučuji každému přemýšlivějšímu posluchači.

PETR KORÁL

Roman Hampacher & Mirka Hedbávná
Baritóny
2018

Alband
Reziduum

